

nosti veřejného žalobce, odvolací rozsudek zrušil ve výroku o kvalifikaci činu obžalovaného A. a čin ten kvalifikoval za zločin užití nepravých veřejných listin podle §§ 405, 391 tr. z.

Čís. 6163.

V smysle zásad § 387, odst. 1, § 395 tr. p. a § 31, odst. 2 por. nov. strana má právo napadnutí rozsudok odvolacieho súdu zmätočnou sťažnosťou len v tých bodoch, v ktorých napadla rozsudok súdu prvej stolice, alebo v ktorých bol tento rozsudok zmenený v jej neprospech na základe odvolania odporcu.

(Rozh. zo dňa 21. marca 1938, Zm IV 105/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanej zo zločinu násilia proti orgánu vrchnosti, zmätočnú sťažnosť obžalovanej, uplatnenú z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) a 1 b) tr. p. odmietol; v ďalšom obsahu vybavil zmätočnú sťažnosť vecne.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku odvolacieho súdu uplatnila obžalovaná zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a), 1 b), 2 tr. p.

Rozsudok súdu prvej stolice bol napadnutý verejným žalobcom pre nízku výmeru trestu a obžalovanou čo do výšky trestu a pre nepovolenie podmieneného odkladu výkonu trestu, kým výrok rozsudku súdu prvej stolice o vine a kvalifikácii vôbec napadnutý nebol.

Odvolací súd výrok prvostupňového rozsudku o vine a kvalifikácii nechal netknutým.

V smysle zásad stanovených v § 387, odst. 1 a § 395 tr. p. a § 31, odst. 2 por. nov. obžalovaný má právo napadnúť rozsudok odvolacieho súdu len v tých bodoch, v ktorých bol ním napadnutý rozsudok súdu prvej stolice, alebo v ktorých bol rozsudok súdu prvej stolice zmenený v jeho neprospech na základe odvolania verejného žalobcu.

Poneváž obžalovaná výrok rozsudku súdu prvej stolice o vine a kvalifikácii nenapadla a tento výrok odvolacím súdom nebol zmenený v jej neprospech, nemôže obžalovaná napádať rozsudok odvolacieho súdu v týchto smeroch.

Je preto zmätočná sťažnosť obžalovanej, uplatnená na základe § 385, čís. 1 a), 1 b) tr. p., zákonom vylúčená a bola podľa § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá. — — —

Čís. 6164.

Pachatelem zločinu podle § 205 a) tr. zák. může býti jen ten, o kom je zjištěno, že měl v době závažného jednání věřitele, jejichž uspokojení tím bylo zmařeno nebo ztenčeno.

Po stránce subjektivní je třeba úmyslu směřujícího ke zkrácení věřitelů, který předpokládá pachatelovo vědomí, že je nezpůsobilý k placení nebo že se jím (skutečně nebo na oko) stane svým jednáním.

Ke spoluvinně na tomto zločinu se vyžaduje, aby spoluvinník, věda o nepříznivé finanční situaci pachatelově a znaje jeho dluhy, podporoval jeho činnost ve společném zlém úmyslu poškodit tak jeho věřitele.

(Rozh. ze dne 22. března 1938, Zm II 87/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli uznáni vinnými obžalovaní A. a C. zločinem podle § 205 a) tr. z. a obžalovaná B. zločinem podle §§ 5 a 205 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek a to ve výroku odsuzujícím obžalovanou C. podle § 290 tr. ř., a vrátil věc soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, uplatňující formální důvody zmatečnosti podle čis. 4, 5 a materiální důvod zmatečnosti podle čis. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upřít oprávnění.

K naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 205 a) tr. z., jímž byl uznán vinným obžalovaný A., se vyžaduje, aby pachatel úmyslně zmařil nebo ztenčil uspokojení svých věřitelů nebo jich části jednáním v zákoně blíže uvedeným. Pachatelem může tudíž býti jen ten, o kom je zjištěno, že v době závadného jednání měl věřitele (dluhy), kteří jeho jednáním byli zkráceni, t. j. jejichž uspokojení bylo zmařeno nebo ztenčeno (viz rozh. čis. 1887 a 2171 Sb. n. s.). Podle rozsudkového výroku spáchal obžalovaný A. zločin podle § 205 a) tr. z. tím, že roku 1931 úmyslně zmařil uspokojení části svých věřitelů, uznáv závazek, t. j. pohledávku spoluobžalované B. v částce 70.000 Kč, kterého nebylo. Zmateční stížnost právem vytýká, že rozsudek ve svých důvodech nemá zjištění hovícího zákonu, že obžalovaný A. měl v době činu, t. j. koncem roku 1931, kdy uznal, pokud se týče knihovně zajistil udánlivou pohledávku B. 70.000 Kč, věřitele, jichž uspokojení úmyslně zmařil nebo ztenčil. Rozsudek sice uvádí, že pohledávka B. 70.000 Kč byla fingována, aby byli poškozeni ostatní věřitelé, neuvádí však, o které věřitele šlo, a to ani podle jména ani podle výše pohledávek. Uvésti to ani nemohl, poněvadž se v trestním řízení vedeném proti obžalovanému A. pro zločin podvodu, pokud se týče podvodného úpadku, nepřihlásil ani jediný věřitel obžalovaného nebo jeho bývalé manželky C., kterou rozsudek odsuzuje rovněž pro zločin podle § 205 a) tr. z., tím méně byl nějaký věřitel vyslechnut. Obžalovaný se hájil, aniž rozsudek k jeho obhajobě přihlédl, že kromě dluhu 96.000 Kč u městské spořitelny v S., kterýžto dluh pro příznivé knihovně zajištění při posuzování věci nepřichází v úvahu, neměl vůbec žádných dluhů v době činu, který

se mu kladl za vinu. Pokud rozsudek uvádí, že věřitelé poškozeni byli, protože obžalovaný ohlásil vyrovnání a věřitelé nebyli plně uspokojeni, postrádá toto zjištění především jakéhokoliv odůvodnění a není tím nijak zjištěno, že obžalovaný měl již v době činu za vinu mu kladeného dluhy, neboť kromě této zcela kusé zmínky o vyrovnání obžalovaného, k němuž došlo podle údaje obžalovaného teprve roku 1934, není v rozsudku zjištěno, ba ani naznačeno, že dluhy obžalovaného, na něž se vyrovnání vztahovalo, byly tu již v době spáchání činu, t. j. koncem roku 1931.

Beze zjištění, že obžalovaný měl koncem roku 1931 dluhy, jichž uspokojení bylo jednáním jeho zmařeno nebo ztenčeno, nelze řešiti správně ani subjektivní stránku zločinu podle § 205 a) tr. z., to jest otázku úmyslu obžalovaného, směřujícího ke zkrácení věřitelů, kdyžť úmysl ten předpokládá vědomí pachatelovo (dlužníkovu), že je nezpůsobilý k placení dluhů nebo že se jím (skutečně nebo na oko) svým jednáním stane (viz Miřička, str. 374).

Pokud jde o obžalovanou B., která byla uznána vinnou spoluvinou na zločinu spáchaném obžalovaným A. podle §§ 5, 205 a) tr. z., vyžaduje tato skutková podstata po stránce subjektivní ještě dalšího zjištění, totiž že obžalovaná v době činu věděla, že její syn A. je v nepříznivé finanční situaci, a kromě toho též výroku, že, ač o dluzích svého syna věděla, ve společném zlém úmyslu s jeho jednáním souhlasila, aby tak věřitelé dlužníkovi byli poškozeni (srovnej rozh. čís. 2369 Sb. n. s.). Rovněž tyto výroky v rozsudku chybějí.

Poněvadž nalézací soud řešil otázku viny obžalovaných, aniž po stránce skutkové zjistil předpoklady nutné pro správné rozhodnutí věci, zatížil tím rozsudek zmatkem podle č. 5 a 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 6165.

Pojem »zástupu« ve smyslu § 39, čís. 2 zákona na ochranu republiky.

K zástupu lze počítati jen osoby, které pachatelův výrok slyšely, nebo, byť i jej přeslechly nebo si jej neuvědomily, měly ve skutečnosti možnost jej postřehnouti, aniž jím v tom bránila vzdálenost od pachatele nebo jiné důvody (hluk v místnosti).

Po stránce subjektivní se vyžaduje, aby si byl pachatel v době činu vědom toho, že jeho výrok může zaslechnouti takový počet osob, jaký představuje zástup.

(Rozh. ze dne 23. března 1938, Zm I 11/38.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem urážky presidenta republiky podle § 11, čís. 2 zákona